

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY-JEUNE

Ο Α Λ Η Τ Η Σ

ΟΥΣ περισσότερους μήνες του έτους κατοικού- με στον έξοχικό μας πύργο. Πικνά, δλόδροσα δάση τον περιτοιχίζουν από παντού και κατα- πράσινα λειβάδια απλώνονται πέρ' απ' τις ό- χθες του ποταμού που κυλάει κοντά του. Εί- μα είκοσι χρόνων γυναίκα πειά, μά δλοι νομι- ζουν πως έχουν μπροστά τους ένα άμυαλο κο- ριτσάκι κάθε φορά που, χτυπώντας χαρούμενα τὰ χέρια μου, τούς φωνάζω να μάζεψουμε λου- λούδια.

Δέν καταλαβαίνω πως έδω στον πύργο βρισκόμαι στο στοιχείο μου και πως νοιώθω μιά άσυνήθητη ευχαρίστησι στην ψυχή μου, όταν μάζεψω λουλούδια. Ποιά γυναίκα τὰ μάζεψε ποτέ της, χωρίς νά νοιώσει την καρδιά της νά φτερουγίζει σάν χαρούμενο πουλί; Ποιά κορίτσι δέν ξέρει πως, κρατώντας στα χέρια του ένα άμορφο μπουκέτο, κρατάει τη φανερή τρυφερότητα και την κρυφή λαχτάρα της άγάτης;

Έτσι κι' εγώ τη δρασάτη εκείνη μέρα του Μάη, περπατώντας ό- λονόμωχη στο μωρομένο δάσος και κρατώντας στα δύο μου χέρια μιά άγχαλιά λουλούδια, χαρζούμινα ως τὰ βήθη της ψυχής μου την "Α- νοίσι. Το αίμα χτυπούσε δυνατά και γοργά στις φλέβες του νεανικού μου κορμού και τó γενικό ζύτημα της Φύσεως όλόγουρά μου, με με- θούσε...

Τότε... Άζοιβός τότε, συνάντησα έξαφνα μπροστά μου ένα κου- ρελλάρι με χλωμό κι' άγρωπό πρόσωπο. Παρ' όλο όμως τó έλλεινό του παρουσιαστικό, είχε επάνω του κρυφή χάρη και λυγεράδα.

Στάθηκα γιά μιά στιγμή, τρομαγμένη, εν' άλήθεια, και τόν κτύ- ταξα γρήγορα στα μάτια. Τό βλέμμα του όμως με τάραξε παράξενα, χωρίς κι' εγώ νά ξέρω γιατί. Φοβισμένη λοιπόν, τού γύρισα τις πλά- τες μου κι' άρχισα ν' απομακρύνομαι, γυρίζοντας στον πύργο...

Άμέσως όμως κι' αυτός, σάν νά τόν έσπρωχνε κάποιον ένστιχτο, άρχισε νά με παρακολουθί στο μονοπάτι, βουβός και θλιμμένος.

Τότε ένας τρόμος ξαφνικός με κυρίεψε όλόκληρη. Δέν άφη- σα όμως τίποτε νά φανή κι' ού- τε καν γύρισα τó κεφάλι μου πίσω. Περπατούσα με φαινομε- νική άταραξία, ενώ μέσα στην ψυχή μου έννοιωθα μιά τρομερή άγνομία και νόμιζα πως δέν θα ξανάβλεπα πειά τó σπάτι μου και τούς δικούς μου.

Τέλος, έφτασα κάποτε στην αυλή του πύργου λαχανιασμένη, σωστό ράκος από την τρομάρα μου, χωρίς εύτυχώς νά μου συμ- βή τίποτε. Δέν είπα σε κανέναν ούτε λέξι γιά την περιπέτειά μου, γιατί τó βράδυ είχαμε χο- ρό και δέν ήθελα ν' άνησυχί- σουν οι δικόι μου, χωρίς λόγο.

Στό χορό μάζεψτηκε ό τι πού άμορφο και χαριτωμένο βρισκό- ταν άνάμεσα στη νεότη της γειτονικής πόλεως. Με δυσκολία δεχόμιον τούς καλεσμένους, με ά- φηρημάδα κυκλοφορούσα άνάμεσα τους και τὰ ταραγμένα άκόμια νεύ- ρα μου λίγο έλειψε νά με προδώσουν πολλές φορές...

Πρώτος, και μόνος, εύτυχώς, έννοιωσε την κακοκεφία μου ό Πέτρος, ντε Νελξ, ένα άμορφο, ψηλό παλληκάρι, άριστοκρατικής οικογενείας, με λεπτή και εύγενική ψυχή. Ήταν ό μόνος πού μπο- ρούσα νά σπεννηνηθώ μαζί του, κι' έννοιωθα άληθινή ευχαρίστησι στη συντροφιά του. Ίσως μάλιστα άν ήταν λίγο πού τολμηρός, θα μού έταίρινε από καιρό τη βεβαίωση πως τόν αγαπώ.

Με πλησίασε αγαλά, με τρόπο, κυττάζοντάς με τρυφερά και με άνήσυχο ένδιαφέρον. Κατάλαβα τó σκοπό του, μά δέν ήθελε κείνη την ώρα, ούτε σ' αυτόν άκόμια νά ξεσκεπάσω την ψυχή μου. Γι' αυτό τούκομα κάπως άπότομα τη φάρα, σε σημείο πού δυσσεστήθηκα κι' έφυγε νωρίς-νωρίς. "Έκλαψα μέσα μου γι' αυτό, μά ήταν πειά άργά.

Ένοιωσα πραγματική άνακούφισι, όταν άργά τὰ μεσάνυχτα έ- φηγαν όλοι οι καλεσμένοι μας.

Φίλησα τó χέρι της μιάς κι' άνέθηκα στο δωμάτιό μου γιά νά κοιμηθώ, μά πού ύπνος!

Στριφογύριζα άνήσυχη στο κρεβάτι μου και κάθε λίγο πεταγό- μιον επάνω, έτρεχα πού παράθυρο και κρυφούτταζα κάτω, κρυμένη πίσω απ' την κουρτίνα.

Κάτω απλώνονταν σάν όνειρο ό μεγάλος άνθοστόλιμος κήπος, λοσιμένος άφθονα στο άσημένο φως τού φεγγαριού. Γαλήνη άνεί- πωτή πλημμύριζε την ψυχή μου, καθώς καμάφωνα τó μαγικό αυτό

τοπίο και ξεχνούσα γιά λίγο την τρομάρα πού είχα νοιώσει εκείνη την ήμερα.

Μά νά! Κάτι πού είδα κεί κάτω, κοντά στο φράχτη του κήπου, με νέζρωσε απ' τó φόβο...

Ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά, ενώ τ' αυτιά μου βούιζαν απ' ταραγμένο αίμα που κυκλοφορούσε άταχτα στις φλέβες μου. Ένας κόμπος μούσφιγγε τó λαργύγι και τρεχάτη πήδημα στο κρεβάτι μου, χώνοντας τó κεφάλι κάτω απ' τις κουβέρτες.

Τι νάκανε άραγε κάτω κεί, κοντά στο φράχτη, ό άλήτης αυτός; Τι ήθελε από μένα, κι' άνηφώντας τὰ πελώρια λυκόσκαια τού πύ- γου, τρυγούζε, περασμένα μεσάνυχτα τώρα, κοντά μου; Σε τι ά- πραγματικότητα, αλλά κι' εύγενικά όνειρα τόν είχε ρίξει τάχα ή μα- τιά μου ή προινή, μά ματιά παράξενης συμπαθείας, πού με είχε ταραξεί κι' έμένα την ίδια;

Ή περιέργειά μου ήταν τόση, ώστε στο τέλος δέν κρατήθηκα πειά. Τυλίχθηκα μ' ένα μακρό σάλι και, κστεβαίνοντας άνάλαφρα τις σπάλες, σάν ύπνωτισμένη, σάν νά κοιμόμιον με τὰ μάτια όρθά- νοιχτα, βρέθηκα έπειτ' από λίγο στον κήπο!

Δέν είχε χαράξει άκόμια, και τó κρύο τρυπούσε τά κόκκαλά μου. "Αν με ρωτούσε κανένας εκείνη τη στιγμή τι ήταν αυτό πούκαα, δέν θάξερα τι ν' άπαντήσω. Οίκοις, μυστικοπάθεια, τόλημ, σύγχυσι, όλ' αυτά μαζί, μπερδεμένα κι' άνεξήγητα, μ' έσπρωχναν στο τρελλό έ- κεινο διάδημά μου.

Μόλις ό άλήτης με είδε, αποτραβήχθηκε. Τότε ένα πείσιμα δυνατό, πεισιμα γυναίκας με κυρίεψε και με σταθερό βήμα τράβηξα καταπό- νου του. Αυτός έξακολουθούσε να μ' άποφύγει, μά κι' ένώ έξακολου- θούσα νά τόν κινήθω!

Τά πού αντίθετα συναισθήματα ξεγύρωνα στην ψυχή μου εκείνη την ώρα. Ή τόλημ κι' ό τρόμος, ή ντροπή κι' ή περιέργεια...

Είχα επιδιώξει μ' έπεδίωκα άκόμια έπίμονα τη συνάντησι αυτή, και μολαταύτα άναπορίχτα προκαταβολικάς με την ιδέα της πραγ- ματοποιησεώς της. Λαχταρούσα ν' άκούσω τη φωνή τού μυστη- ριούδου αυτού άλήτου, μά κι' έννοιωθα από τώρα νά με πα- ραλή ή τρομάρα πού θάπαρνα μόλις θάρτανε στ' αυτιά μου.

Τό άλλόκοτο κινήγητό κρά- τησε κάπου μιά ώρα. ΑΥΤΟΣ γλιστρούσε άθόρυβα, σάν στοι- χείο, στα μονοπάτια κι' ΕΓΩ, ύπνωτισμένη, έξαλλη, έτρεχα έξωπίσω τόν νά τόν φτάσω! "Έξαφνα ό άλήτης σταμά- τησε άπότομα και με τη φάρα πού είχα, έπεσα κατάμουτρα έ- πάνω του. Γρήγορος σάν άστρα- πη άνοιξε τότε τὰ μετώρια του και βρέθηκα σιχατά δεμένη στην άγκυρά του.

Μουγκρητό άγωνίας και πό- νου βγήκε απ' τὰ σπαραγμένα στήθη μου. Πρόλαβα νά φωνά- ξω εκείνη τη στιγμή τού υπέρ- ταιου τρόμου ένα όνομα, όνομα άγαπημένο, πού μονάχο του άνέθηκε απ' τó βάθος της ψυχής μου στα χείλη μου, τó όνομα «Πέτρο μου». Και λιποθύμησα...

Σάν όνειρο έννοιωσα, μέσα στο ψυχικό αυτό χάος πού βρισκόμιον, νά χύνουν στο πρόσωπό μου δλόδροσο νερό. Άναστéναξα βαθειά κι' όλες ή συγκινήσεις πού είχα αισθανθει προόλίγου και με πνίγαν, έ- φηγαν με τόν στεναγμό αυτόν και με ξελάφρωσαν. Άνοιξα με τρέ- πο τὰ μάτια μου και δειλά-δειλά κύτταξα γύρω μου.

«Θεέ μου!...», ξεφώνισα πάλι με τρέμουρα. Μά την ίδια στιγμή άπότομα κατάληρητη, θαμπωμένη... κι' εύτυχισμένη!

Ό άλήτης με κρατούσε άκόμια στη δυνατή άγκυλιά του. Μά άν τὰ ρούχα τού ήταν κομφελάρικα, τó πρόσωπο τó σπαμμένο με άγω- νία κι' άνησυχη από πάνω μου τόση ώρα, ήταν... τού Πέτρου!... Ναι τού Πέτρου ντε Ντελξ, πού τού είχα μιλήσει άπότομα τó βρά- δυ στο χορό.

Στά γλυκά του μάτια ή ίδια, ή παντοτεινή εκείνη έκφρασι της λατρείας του γιά μένα, έλαμπε και τώρα, πού βαθειά, πού άπειρη, κι' ή φωνή του, τρυφερή κι' άπαλή σάν χείδι, έφρηνε βάλομα στην ταραγμένη ψυχή μου. Ζωρομένη, συμπεριμένη ήδονικά, σάν παιχνι- διάρα γατίσα, στην άγκυλιά του, τόν άκουγα με άπειρη εύτυχία νά μουμιουρίσει στ' αυτί μου:

—Μαργαρίτα... Γλυκειά μου... Μ' έκανες νά ύποφέρω σκληρά αυτές τις ήμέρες. Ούτε καν με κτυπούσε. Διάβαζε με πάνω την ά- διαφορία στο πρόσωπό σου κάθε φορά πού σ' έβλεπα. Νόμιζα πως έπαφες νά με συμπαθής. Νόμιζα πως άρχισα νά σοφ γίνομαι άδιά-

Στριφογύριζα άνήσυχη στο κρεβάτι μου...

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΓΙΤΖΙ ΠΙΚΑΡΙΟ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η Καρμέλα περίμενε γλωμί κι' άτελεισιμένη, με την άγωνία μέσα στην ψυχή της... 'Ο Φραγκίσκος, ό Φραγκίσκος της δέν είχε γυρίσει άκόμα... Κι' αυτή τόν καρτερούσε όπως πάντα, μένοντας άγραπτη και μη τουλιώντας νά βγή έξω...

Ξημέρωνε τό Πάσχα και ή καιμπάνες τών εκκλησιών χτυπούσαν χαρούσιμα, μιλώντας στον κόσμο με τους χαρούμενους ήχους των τήν ανάστασι του Αυρωτή. Κι' όσο ή Καρμέλα άκουγε τή συνανλία αυτή τών σημάτων, τόσο αισθανόταν τήν ψυχή της νά κυριεύεται από μαύρη άτελεισία...

Η καιμπάνες είχαν σωπάσει πειά και ό άνοιξιτικός ήλιος σκόρπισε τώρα τήν καταχνιά της χειμάρης. Η Καρμέλα όμως έξακολουθούσε νά στέκεται στο παράθυρό της και νά κοιτάζει στό δρόμο με λαχράκι. 'Ετορμε ή δυστυχισμένη, κι' ήταν δολιχέρη παρκομένη.

Άλλά γιατί είχε περάσει έξω τή νύχτα του ό Φραγκίσκος;... Μήπως δέν τήν αγαπούσε πειά; Μήπως είχε θυμηθεί τήν περαιομένη της ζωή και τήν είχε άποστραφεί για πάντα;

Κι' όμως εκείνη τήν ήμέρα ή Καρμέλα αισθανόταν μέσα στ' αίμα της πού δυνάτι τή φλόγα τής αγάπης. Τό Πάσχα πού ξημέρωνε, τήν έκανε νά αισθάνεται πιο έπιταχτιζή τήν άνάγκη κάποιου λυτρωμού...

Τόν περίμενε λοιπόν με τήν ψυχή της φλογισμένη, για νά τή σφίξει μέσα στην άγκαλιά του, για νά τόν περβάλλη με τή δύναμη του πάθους της, για νά γιορτάσουνε μαζί τό έρωτικό τους Πάσχα. Κι' όλο κρατούσε τά μάτια κερφαμένα στό δρόμο κι' όλο έτορμε...

'Ο Φραγκίσκος τήν είχε διαλέξει αυτήν, τό περιφρονημένο πλάσμα, μέσα σε τόσες άλλες, για νά τήν κάμη γυναίκα του, μόνο και μόνο για νά κρατήσει μια ύπόσχεση πού είχε δώσει στό Θεό.

Βρισκόταν τότε στον πόλεμο. Μιά μέρα λοιπόν πού είδε νά πέφτουν γύρω του όλοι οι σύντροφοί του σκοτωμένοι κι' αυτός είχε σωσιστεί μαζί τους πληγωμένος, στην τρομερή εκείνη στιγμή τής άγωνίας του παρακάλεσε τόν Θεό νά τόν σώση. Μαζύ μ' αυτό όρκιστηκε ότι άν έγλύτωνε, θα έξοφλοüse τή θεία χάρι δίνοντας τ' όνομά του σ' ένα ταπεινό πλάσμα, έξευτελισμένο και περιφρονημένο από τήν κοινωνία.

'Ο Κύριος εισάκουσε τήν παράλησή του και τόν έσωσε. Γυρίζοντας ό Φραγκίσκος στον τόπο του, κράτησε τόν όρκο του, βρήκε κάποι τήν Καρμέλα και τήν άπομάκρυνε από τήν άβυσσο όπου τήν έσπρωχνε ή ζωή της.

Η Καρμέλα έμεινε σχεδόν θαμπωμένη από τήν καινούργια της, τήν ανέλπιστη τύχη της... Στην άρχή, κοντά σ' αυτόν τόν άνθρωπο πού είχε τό άσχος νά τήν κάμη για πάντα δική του, αισθανόταν έναν άόριστο φόβο. Γύριζε μέσα στό σπίτι άπάνω-κάτω, μιλν ξεροντας τι έπρεπε νά κάμη για νά συμμορφωθή με τήν καινούργια της κατάστασι. Δέν έκανε λοιπόν διαποτε και κούταζε διαρκώς τόν Φραγκίσκο μέσα στα μάτια του...

Μά κι' ό Φραγκίσκος, μόλις τήν παντρεύτηκε, άρχισε νά νοιάδη παράξενα συναισθήματα. Είχε όρκιστεί νά σώση μια δυστυχισμένη ναγαδό πού κινδύνευε νά καταποντισθή στό πέλαγο τής ζωής. 'Εβλεπε όμως ότι ή Καρμέλα δέν έμεινε ευχαριστισμένη από τό ψυχρό και σωπιλό εκείνο σπίτι, στό όποιο τήν είχε κλείσει. Είχε άνάγκη από ένα άλλο καταφύγιο, ίερώτερο και άσφαλέστερο, ένα καταφύγιο, όπου νά μιλν έφτανε ό αντίλαλος τής κακίας και τής αλάτης τών ανθρώπων...

Και παρόμοιο καταφύγιο δέν μπορούσε νάβαι άλλο άπ' τήν καρδιά του. Αισθανόταν όμως ότι δέν μπορούσε νά τή χαρίση στην άμαρτωλή. Κάθε φορά πού κούταζε τά μαύρα μάτια της, ανατριχίλασε παράξενα. 'Εβλεπε μπροστά του τήν άβυσσο άπ' όπου τήν είχε συγκαταήσει και έννοιωσε πως αυτή θα τούς έχώριζε παντοεινά...

Κάθε φορά πού ή Καρμέλα τουδινε τά λευκά χείλη της νά τά φι-

λοφός... Με σπάραξε ή ύποψία αυτή και θέλησα νά βεβαιωθώ... Νά δω πώς ήταν ό ευτυχισμένος αυτός αντίηλός μου, πού πήγαινε ν' ανταμώνος στους μακρινούς σου περιπάτους... Ντόθηκα λοιπόν άλήτης, για νά μη με γνωρίζεις, και σε παρακολουθούσα... Ξενιτσομένα πομενός κι' άγριοντος, κάτω άπ' τά παράθυρα σου... Που ό άλλων άκόμα στιγμών νόμισα πως αγαπούσες άλλον, μα τό δικά μου πού φώναζες όταν λιποθύμησες, μ' έπεισε...

— Πώς εδένα μονάχα αγαπάω, χρυσό μου!... συμπλήρωσα εγώ. 'Ενα φίλ γλυκό και άτελειώτο πού ανταλλάξαμε τότε, ήταν ό πρόλογος τών άρραβώνων μας...

λήση, συλλογιζόταν με μανία πόσοι άλλοι τά είχαν φιλήσει πριν άπ' αυτόν...

'Αν δέν τήν είχε αγαπήσει, δέν θα δοκίμαζε αυτό τό μαρτύριο. Κι' εκείνη τότε θα έζυσε στό πλάι του, ήσυχη και ταπεινή, σαν πλάσμα πού είχε σωθεί από τής άμαρτίες, γιατί έτσι ήταν τό θέλημα του Θεού. Άλλά για νά τήν αγαπήσει;...

Συνά ή Φραγκίσκος έννοιωσε τήν άνάγκη νά άνοιξη τό στόμα του και νά φωνάξη δυνατά τή συμφορά του. Άλλά τήν τελευταία στιγμή μετανόησε και τρώμαζε. Μιά βραδεία ό άγέρας φουσουσε όρμητικά και τό σπυτά τους έτορμε όπως ή καρδιά τους.

— Κρώνω! είπε ή Καρμέλα και τουλίχτηκε στό χοντρό μάλλινο σάλι της.

'Ο Φραγκίσκος άγγιξε τά παγωμένα χέρια της και τήν ενότταξε άνήσυχος. Και οι δύο τους αισθάνθηκαν εκείνη τή στιγμή μιλν άλλόκοτη ανατριχίλα. 'Ο Φραγκίσκος ήελε νά τή σφίξει δυνατά στην άγκαλιά του, νά τή ζεσάτη με τά φιλά του, νά διαλύση με τή φλόγα τής αγάπης του τόν πάγο πού τούς έχώριζε.

'Εξαίρνα όμως άναπήδησε και τήν έσπρωξε πέρα. Πήρε άμέσως τό καπέλλο του και βγήκε έξω. Μάταια τόν περίμενε ή Καρμέλα εκείνο τό βράδυ...

Αυτή ή ζωή βάσταζε κάμπουσον καρό άκόμα. 'Ο Φραγκίσκος τήν άπέφευγε κάθε τόσο και ξενιτσοüse έξω, σαν νά πιστευε πως δέν μπορούσε νά ζήσει μαζί της.

'Ετσι έφτασε κι' ή αυγή τής Πασχαλιάς, θλιμμένη και πένθιμη όπως ή άλλες. 'Ο Φραγκίσκος γύρισε τέλος κάποτε στό σπίτι του και βρήκε τήν Καρμέλα νά τόν περιμένει πίσω από τήν πόρτα.

— Γιατί δέν είσαι στό κρεβάτι σου; — Καρτερούσα εδένα... — Για νά με παραφιλιάξεις; — 'Όχι... Φοβόμουν νά μείνω μοναχή μου...

Κι' ή Καρμέλα ξεσπασε σ' αναφύλητά. 'Ο Φραγκίσκος στεκόταν άρκετά μακριά της, στυγνός και άμύλητος. 'Εννοιωθαν κι' οι δύο πως έφτασε ή στιγμή πού θ' άποφάσιζε για τό μέλλον τους.

Η Καρμέλα οίχτηκε και τόν άγκάλιασε σφιχτά, σαν νά φοβόταν μιλν τής φύγει, με μι' άνείπιτη άγωνία ζωογραφισμένη στό πρόσωπό της. 'Ο Φραγκίσκος συγκινημένος τήν έσφίξε κι' αυτός άπάνω στην καρδιά του, άφίονοντας μια τρελλή έρωτική κραυγή και νοιώθοντας πως έβρισκε κάτι πολύτιμο πού είχε χάσει.

'Εξαίρνα όμως, όλη εκείνη ή παραφορά μεταβλήθηκε σε μίσο θανάσιμο. Μια ιδέα πέρασε γρήγορα άπ' τό νού του. Πόσοι άλλοι δέν τήν είχαν σφίξει στην άγκαλιά τους όπως αυτός! Τήν έσπρωξε με μανία λοιπόν και τής έφώναξε άγρια: — Φύγε από δω!...

'Εκείνη στεκόταν άφωνη, σαν νά μιλν καταλάβαινε τι είχε συμβεί.

'Επαυλοθήθηκε μια σύντομη και τρομαχτική σιωπή. Σε λίγο ό Φραγκίσκος, μετανωιωμένος, θέλησε νά τήν πλησιάση.

— 'Όχι, τού φώναζε τότε εκείνη, δέν είμαι άξια να μ' άγγίξεις...

Κι' αναλύθηκε πάλι σε λυγμούς. 'Ο Φραγκίσκος όμως τήν άγκάλιασε τώρα διά τής βίας. Η άρνησί της ήταν γι' αυτόν ή καλύτερη απόδειξις τής αγάπης της. 'Εννοιωσε πειά ότι τό παρελθόν είχε ουσυεί για πάντα και ότι ποτέ πειά δέν θα τήν έχανε. Για μι' ά στιγμή τά χείλη τους ένώθηκαν σφιχτά, κι' αυτό ήταν τό πρώτο άληθινό φίλ τής αγάπης των...

Η καιμπάνες πέρα είχαν άρχισει πάλι νά σημαίνουν τήν Άνάστασι...

ΛΟΥΓΙΤΖΙ ΠΙΚΑΡΙΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΚΑΡΝΩ ΚΑΙ Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ

'Ο Πρόεδρος τής Γαλλικής Δημοκρατίας Καρνώ είχε πάει κάποτε νά έπισκεφτή τήν ιδιαίτερη πατρίδα του, τήν όποία είχε νά δη πολλά χρόνια.

Μόλις έφτασε εκεί, διευθύνθηκε κατ' εϋθειαν προς τό δημοτικό σχολείο, όπου δίδασκε άκόμη ό ίδιος ό παλιός δάσκαλος του, άσπρομάλλης πειά και γερασμένος.

Μόλις είδε τόν Καρνώ, ό γέρος δάσκαλος άρχισε νά κλαίη. Τότε ό ένδοξος πολιτικός οίχτηκε στην άγκαλιά του, επίσης συγκινημένος. 'Επειτα γύρισε προς τούς μικρούς μαθητάς, πού είχαν μείνει κατάπληκτοι, και τούς έλεγε:

— Νά ό άνθρωπος στον όποιο χροστώ τά πάντα! Νά ό δεύτερος πατέρας μου! 'Εδώ μέσα σ' αυτό τό μικρό σχολείο πρωτόμαδα ν' άγαπάω τή μεγάλη μας πατρίδα...

'Ο Φραγκίσκος τήν έσφίξε άπάνω στην καρδιά του...